

Sygn. akt II C 116/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. Ż.

przeciwko Instytutowi Centrum (...) w Ł.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego Instytutu Centrum (...) w Ł. na rzecz powódki E. Ż. kwotę 15.000,00 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nie obciąża powódki kosztami procesu od oddalonej części powództwa;
4. nakazuje pobrać od pozwanego Instytutu Centrum (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonej części kosztów sądowych kwotę 375,00 zł (trzysta siedemdziesiąt pięć złotych).

Sygn. akt II C 116/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2017 roku powódka E. Ż. wniosła o zasądzenie od pozwanego Instytutu Centrum (...) w Ł. kwoty 60.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta w zw. z art. 448 kc .

Na uzasadnienie swego stanowiska powódka wskazała, iż w dniu 10 grudnia 2014 roku przeszła w pozwanym Instytucie zabieg operacyjny – usunięcie przepukliny jądra miazdzystego krążka międzykręgowego (...) – (...), po którym doszło u niej do powikłania polegającego na porażeniu fałdu głosowego. Powódka wskazała, iż nie została poinformowana przez pracowników pozwanego o możliwości wystąpienia tego typu powikłania, nadto w trakcie hospitalizacji udzielone powódce świadczenia medyczne nie spełniały wymogów przewidzianych art. 8 ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (pozew k. 2 – 6).

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zwolnił powódkę od kosztów opłaty sądowej od pozwu w części ponad 1.500,00 zł (postanowienie k. 123 - 125).

Pozwany Instytut Centrum (...) złożył w dniu 6 lipca 2017 roku odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów postępowania sądowego oraz zawiadomienie na podstawie art. 84 kpc (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Strona pozwana wskazała, iż przeprowadzony u powódki w dniu 10 grudnia 2014 roku zabieg operacyjny został przeprowadzony w sposób prawidłowy, nadto przed zabiegiem powódka została poinformowana o możliwych powikłaniach, w tym możliwości wystąpienia podrażnienia całkowitego lub częściowego nerwu krtaniowego oraz dysfagii. Nadto pozwany Instytut wskazał, iż występujące u powódki porażenie fałdu głosowego jest powikłaniem i nie może być rozpatrywane w kategoriach błędu medycznego (odpowiedź na pozew k. 127 – 132).

Na terminie rozprawy w dniu 8 stycznia 2018 roku strony podtrzymały swe stanowiska w sprawie (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku k. 160 – 166).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2014 roku powódka E. Ż. została, w trybie planowanym, przyjęta do Instytutu Centrum (...) w Ł. na Oddział Kliniczny Chorób Kręgosłupa Kliniki (...), gdzie przebywała do dnia 12 grudnia 2014 roku. W dniu 10 grudnia 2014 roku E. Ż. przeszła zabieg operacyjny polegający na usunięciu przepukliny jądra miażdżystego krążka międzykręgowego (...), usunięciu zmian zwyrodnieniowo – wytwórczych, mobilizacji przestrzeni (...), implantacji implantu międzytrzonowego typu (...) w przestrzenie C4-C5-C6, korekcji balansu strzałkowego i stabilizacji płytą przednią (...) (okoliczność bezsporna).

Przed wykonaniem zabiegu operacyjnego powódka podpisała formularz świadomej zgody pacjenta na leczenie operacyjne i inne procedury medyczne. Podpisując niniejszy formularz powódka potwierdziła, iż została poinformowana przez lekarza nadzorującego między innymi o dających się przewidzieć następstwach zastosowania metod diagnostycznych i leczniczych, celu zabiegu oraz możliwych powikłaniach oraz ryzyku związanym z zaproponowanym leczeniem (formularz świadomej zgody w dokumentacji medycznej powódki k. 142).

Przywołany formularz został również podpisany przez lekarza B. P., który brał udział w zabiegu operacyjnym powódki jako asysta. B. P. zajmował się wypełnianiem dokumentacji medycznej powódki, natomiast nie rozmawiał z powódką przed zabiegiem, nie wyjaśniał jej tak przebiegu operacji jak i możliwych powikłań z nią związanych. Zespołem operacyjnym kierował operator prof. L. P. (zeznania świadka B. P. k. 161 – 163, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:10:55 – 00:32:31).

Przed zabiegiem powódka nie została poinformowana o możliwości wystąpienia powikłania związanego z operacją kręgosłupa szyjnego to jest porażenia fałdu krtaniowego (zeznania świadka K. Ż. k. 163 – 164, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:39:02 – 00:44:47, zeznania powódki k. 164 – 165, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:46:20 – 01:10:45) . Gdyby E. Ż. została poinformowana tak o możliwości wystąpienia tegoż powikłania jak i o częstotliwości występowania tegoż powikłania przy operacjach kręgosłupa szyjnego, wówczas nie wyraziłaby zgody na zabieg operacyjny, któremu została poddana (zeznania powódki k. 164 – 165, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:46:20 – 01:10:45).

Po wykonanej operacji, powódka przez okres trzech dni w ogóle nie mogła nic powiedzieć, następnie mówiła szeptem, z wielkim trudem. Wówczas została poinformowana, iż jej problemy z głosem są przejściowe i winny ustąpić po okresie około trzech tygodni. Powódka po trzech tygodniach odbyła wizytę kontrolną w przyszpitalnej poradni neurochirurgicznej, gdzie również sygnalizowała problemy z głosem. Wtedy również została zapewniona, że są one przejściowe i ustąpią samoistnie. Powódka nie otrzymała skierowania do poradni foniatrycznej, laryngologicznej (zeznania powódki k. 164 – 165, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:46:20 – 01:10:45).

Porażenie nerwu krtaniowego jest powikłaniem występującym przy operacjach kręgosłupa szyjnego z częstotliwością oscylującą wokół 15% (zeznania świadka B. P. k. 161 – 163, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:10:55 – 00:32:31).

Powódka do dnia dzisiejszego nie odzyskała pełnej sprawności głosu. Aktualnie jej głos różni się od tego jakim posługiwała się przed zabiegiem operacyjnym (zeznania świadka M. D. k. 163 – 164, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:33:35 – 00:37:58, zeznania świadka K. Ż. k. 163 – 164, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:39:02 – 00:44:47, zeznania powódki k. 164 – 165, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:46:20 – 01:10:45).

W związku z zaistniałym u powódki porażeniem fałdu głosowego, powódka korzystała z leczenia tak sanatoryjnego jak i stacjonarnego, rehabilitacji (okoliczność bezsporna, a nadto zeznania powódki k. 164 – 165, elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:46:20 – 01:10:45).

Powódka wezwała stronę pozwaną pismem z dnia 3 listopada 2016 roku do zapłaty kwoty 60.000,00 zł wyznaczającym w tym celu termin 14 dni (pismo k. 12). Niniejsze pismo zostało doręczone pozwanemu Instytutowi w dniu 7 listopada 2016 roku (potwierdzenie odbioru k. 10 – 10v).

Przed leczeniem operacyjnym powódka pracowała na stanowisku opiekuna, wychowawcy w domu dziecka (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów, w szczególności zeznaniach świadków, zeznaniach powódki oraz na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów. Zasygnalizować należy, iż Sąd ustalając stan faktyczny na podstawie kopii złożonych do akt dokumentów, miał na uwadze art. 308 kpc.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne, jedynie częściowo.

Podstawą roszczenia powódki w przedmiotowej sprawie jest art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku praw pacjenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 159) w związku z art. 448 k.c. Zgodnie z tym przepisem w razie zawinionego naruszenia praw pacjenta sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. Analizując tę podstawę odpowiedzialności pozwanego zwrócić należy uwagę, że roszczenie o zadośćuczynienie oparte na art. 4 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy w związku z przywołanym przepisem kodeksu cywilnego jest samodzielnym i odrębnym żądaniem od roszczenia o zadośćuczynienie wywodzonego z tytułu szkody na osobie i opartego na przepisie art. 445 § 1 k.c. Przepis art. 4 powołanej ustawy służy ochronie dóbr osobistych pacjenta, a decydujące o odpowiedzialności udzielającego świadczeń medycznych jest wyłącznie wykazanie naruszenia skatalogowanych w ustawie praw pacjenta i zawinienie podmiotu świadczącego usługę. Znaczenie tej regulacji prawnej polega na tym, że wskazuje ona *expressis verbis* te naruszenia praw pacjenta, które przesądzają o naruszeniu dobra osobistego. W związku z tym pokrzywdzony nie musi udowadniać, że doszło do naruszenia prawnie chronionego dobra osobistego – wystarczy wskazać konkretne naruszenie praw pacjenta (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt I ACa 745/14).

Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy można rozważać takie prawo pacjenta skatalogowane w ustawie z dnia 6 listopada 2008 roku, jak: prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej (art. 6 ust. 1), czy też prawo do informacji o swoim stanie zdrowia (art. 9 ust. 1).

Z przepisu art. 24 § 1 k.c. wynika, że ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności jest przesłanką konieczną do udzielenia ochrony o charakterze niemajątkowym. Przez bezprawność rozumie się każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, porządkiem prawnym, a nawet zasadami współżycia społecznego. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 19 października 1989 roku (II CR 419/89, OSP z 1990, Nr 11-12, poz. 377) stwierdził, że za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je. Do tych okoliczności zaliczył: 1) działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, 2) wykonywanie prawa podmiotowego, 3) zgodę pokrzywdzonego, 4) działanie w obronie uzasadnionego interesu.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić od odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienie psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia), które nie mogą być bezpośrednio przeliczone na pieniądze. Trzeba mieć na względzie, że zadośćuczynienie obejmuje cierpienia już doznane jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu. W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku (sygn. akt I CK 131/03, OSNC z 2005 roku, z. 2 poz. 40) Sąd Najwyższy stwierdził, że powoływanie się przez sądu przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. W świetle powyższego, przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, zadośćuczynienie bowiem ma na celu naprawienie krzywd niematerialnych, więc trudno je wymierzyć i jego wysokość zależy od każdego, indywidualnego przypadku.

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że w przypadku powódki E. Ż. spełnione zostały wszystkie przesłanki do przyznania jej zadośćuczynienia na podstawie art. 4 ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku praw pacjenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 159) w związku z art. 448 kc.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż powódka nie została prawidłowo i wyczerpująco poinformowana o możliwych negatywnych następstwach zabiegu operacyjnego, któremu została poddana w dniu 10 grudnia 2014 roku. W aktach sprawy

i dokumentacji medycznej znajduje się co prawda formularz świadomej zgody pacjenta na leczenie operacyjne i inne procedury medyczne, w którym tylko ogólnikowo zawarte jest stwierdzenie, że powódka została poinformowana o możliwych powikłaniach oraz ryzyku związanym z zaproponowanym leczeniem, tym samym brak jest w nim informacji

o konkretnych powikłaniach m.in. o możliwości uszkodzenia nerwów krtaniowych, a zatem powikłania które jest dość częstym z racji występowania na poziomie 15% (z uwagi na anatomię operowanej okolicy) a tym samym nie jest powikłaniem atypowym, które nie jest możliwe do przewidzenia. Ponadto z dokumentacji lekarskiej, jak i z zeznań powódki nie wynika, by była ona informowana o możliwości wystąpienia uszkodzenia nerwów krtaniowych, również ustnie, bowiem poinformowanie powódki w takiej formie byłoby równoznaczne z poinformowaniem jej drogą pisemną o możliwości wystąpienia powikłań po zabiegu operacyjnym, o czym stanowi wprost art. 31 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza

i lekarza dentystry z dnia 5 grudnia 1996 roku (Dz. U. z 2017 roku, poz. 125), zgodnie

z którym lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach

ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu. W orzecznictwie podkreśla się, że ustalenie zakresu koniecznej informacji jest szczególnie istotne w przypadku zabiegów operacyjnych oraz inwazyjnych badań diagnostycznych, bowiem te formy postępowania terapeutycznego łączą się z podwyższonym ryzykiem dla pacjenta (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 czerwca 2015 roku, sygn. akt I ACa 1838/14). Nadto zwrócić należy uwagę, iż zarówno z orzecznictwa, jak i z doktryny wynika, że ciężar dowodu

w zakresie udowodnienia prawidłowo wyrażonej zgody oraz rzetelnej informacji o przebiegu leczenia, a także o stanie zdrowia pacjenta spoczywa na zakładzie medycznym. Zdaniem Sądu – w przedmiotowej sprawie – na pozwanym Instytucie Centrum (...)

w Ł. ciążył powyższy obowiązek, któremu to obowiązkowi pozwany Instytut nie podołał. Z zeznań przesłuchanego w sprawie świadka B. P., który zajmował się wypełnianiem dokumentacji medycznej powódki wynika, iż to nie on rozmawiał z powódką przed przystąpieniem do zabiegu operacyjnego, a zatem to nie on informował powódkę tak o jego przebiegu jak i wiążących się z nim powikłaniach. Tym samym wobec twierdzeń powódki oraz przesłuchanych w sprawie świadków o braku rzetelnej informacji o możliwości wystąpienia porażenia nerwu krtaniowego, w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła,

iż powódka przed zabiegiem została rzetelnie poinformowana o powikłaniach wiążących się z zabiegiem operacyjnym, któremu została poddana. W ocenie Sądu, brak powiadomienia powódki o zaletach, korzyściach i powikłaniach w związku z proponowanym jej zabiegiem stanowi naruszenie praw pacjenta, jest zaniedbaniem lekarzy i działaniem bezprawnym. Zwrócić należy uwagę, iż zabieg operacyjny u powódki nie był wykonywany w trybie pilnym, tym samym miała ona prawo być poinformowana o mogących wystąpić powikłaniach w trakcie przeprowadzonego u niej zabiegu. Powinna ona zdawać sobie sprawę z ryzyka operacji i mieć możliwość podjęcia decyzji odnośnie proponowanej jej metody leczenia oraz wyrażenia w pełni świadomej zgody na proponowany jej zabieg operacyjny. Zdaniem Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, zgoda wyrażona przez powódkę na zaproponowany jej zabieg winna być poprzedzona szczegółową informacją trafiającą do jej świadomości. Informacja ta natomiast, powinna być objaśniona i dostosowana do jej możliwości percepcyjnych. Wyrażenie w sposób prawidłowy zgody na zabieg jest jedną z dróg prowadzących do przywrócenia podmiotowości pacjenta. Tym samym podstawą odpowiedzialności pozwanego w przedmiotowej sprawie jest brak należytego pouczenia powódki o zagrożeniach związanych z przeprowadzaniem zabiegiem, a także brak rzetelnej informacji o zabiegu i ewentualnych towarzyszących mu powikłaniach. Zwrócić również należy uwagę, iż powódka w trakcie wizyty kontrolnej w poradni neurochirurgicznej, która miała miejsce w okresie trzech tygodni po zabiegu operacyjnym również nie została poinformowana o swoim stanie zdrowia i o możliwym powikłaniu w postaci porażenia nerwu krtaniowego, wówczas bowiem została ponownie zapewniona, iż jej problemy z głosem są przejściowe i ustąpią samoistnie, co jednak nie nastąpiło do dnia dzisiejszego.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że zachowanie pracowników strony pozwanej było bezprawne, gdyż naruszało przepisy ustawy o prawach pacjenta. Pracownicy pozwanego instytutu nie dochowali należytej staranności, gdyż nie določyli należytej staranności

w poinformowaniu pacjentki – powódki o możliwych następstwach zabiegu operacyjnego kręgosłupa szyjnego, czym naruszyli dobra osobiste powódki.

Mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że adekwatnym zadośćuczynieniem dla powódki jest kwota 15.000 złotych. Ustalając powyższą kwotę, Sąd miał przede wszystkim na uwadze, iż powyższa kwota zrekompensuje powódce brak prawidłowego poinformowania na możliwych następstwach zabiegu operacyjnego, jakiemu została poddana w dniu 10 grudnia 2014 roku i będzie adekwatna z uwagi na doznaną przez powódkę krzywdę, rozmiar i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych w związku z powikłaniami związanymi z operacją kręgosłupa szyjnego. Zdaniem Sądu, wysokość zasądanego zadośćuczynienia spełni swoją kompensacyjną funkcję wobec cierpień doznanych przez powódkę.

W pozostałej części, tj. ponad kwotę 15.000 zł Sąd oddalił powództwo o zadośćuczynienie uznając, że żądanie zadośćuczynienia ponad tę kwotę jest wygórowane.

O odsetkach od zasądzonego zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. ustalając datę początkową ich biegu od dnia 22 listopada 2016 roku jako dnia, w którym roszczenie było już wymagalne (powódka zgłosiła żądanie zadośćuczynienia w piśmie z dnia 3 listopada 2016 roku, które to zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 8 listopada 2016 roku).

Z uwagi na trudną sytuację materialną strony powodowej, charakter żądanie poddanego pod osąd i zasady współzycia społecznego, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążył powódki kosztami procesu. Zgodnie z art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane uprawnienie przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, czyli takich, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny uiszczenie kosztów procesu byłoby dla strony niemożliwe lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane straty. Zastosowanie tego przepisu powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych reguł decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu 14 stycznia 1974 roku, IICZ 223/73, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępstwo, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05). W niniejszej sprawie E. Ż. występując z powództwem była przekonana o słuszności swych racji, zasadności powództwa. Charakter żądania poddanego pod osąd i zasady współzycia społecznego przemawiają za nie obciążaniem powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w sprawie, tym bardziej, iż przegrała ona proces w 75%.

Zgodnie zaś z przepisem art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz.1398) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiszczyć, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu regulowaną przez art.100 k.p.c., którą to Sąd zastosował w przedmiotowej sprawie. Z dochodzonej pozwem kwoty 60.000,00 zł, zasądzono na rzecz strony powodowej kwotę 15.000 złotych. Strona pozwana przegrała więc proces w 25 %. Do uiszczenia pozostała nieuiszczona kwota opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia, której została zwolniona powódka w wysokości 1.500,00 zł, co przy stosunkowym rozliczeniu kosztów, stanowi kwotę 375,00 zł, którą Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.